

И тази нощ Тихолъ за пръвъ пжтъ спа съ дѣда си въ колибата. Не бѣше разбралъ още нищо отъ наредбата. Не знаеше кѣде какво да сложи и кое какъ да подреди. Върна се отъ долчинката, измитъ, зачервенъ и свѣтналъ. Нѣма го, дѣда му. Изтупа чергата, сгъна я, метна я на одъра, примете и излѣзе. Изъ лещака изперпелѣ пѣстра усойка, подплашена отъ две сборени пеперуди, изкрѣска сърдито и отиде та се не видѣ изъ рѣдкитѣ джбове. Косътъ, сгушенъ въ глогината, свирна закачливо подире ѝ. Тихолъ го чу, хареса му, източи устни и рече да свирне и той като коса. Опита се веднѣжъ и дважъ — не може.

— Чакай ти, — хрумна му, — азъ имамъ и друго.

Завтече се въ колибата, взе си габровата свирка отъ лавицата и опита. Ще може. Но дорде научи какъ изсвири коса подиръ усойката, онзи, сврѣнъ въ листака на глогината, дочу издалече гължби да гугукатъ. Косътъ ги заприканва на гости. Най-напредъ имъ каза едно „доброутру“ на толкова различни гласове и съ такава голѣма извивка на „тру“-то, че дѣхътъ на Тихола се запрѣ. А после, косътъ, като заподмамва гължбитѣ, като ги запридумва, като науми да имъ каже че му сж най-мили и най-драги — толкова се захласна въ поканата си, че изъ едно гърло изпѣ петъ-шестъ пѣсни на единъ дѣхъ.

Тихолъ бѣ положилъ габровата свирка на устнитѣ си. Цѣлъ бѣ потѣналъ въ пѣсенъта на коса. Едвамъ сварваше да мърда прѣститѣ си и да налучква отъ време на време по нѣкоя по-кжса извивка. Часъ ли, два ли часа, туй му бѣше работата. И най-подиръ, освенъ че научи „доброутру“-то на коса, но пипна въ свирката си и онова мѣсто отъ пѣсенъта, гдето косътъ разправяше на гължбитѣ, че тѣ му сж мили и драги. Тази извивка, най-крѣшната и най-дългата, той я преповтори сжщо като коса. Гължбитѣ се спогледаха учудено: две покани една подиръ друга отъ две мѣста изведнѣжъ имъ идатъ.

Ала косътъ се разсърди. Той пръвъ кани гължбитѣ — други сега се намѣси да му бърка. „Онзи е“, мисли косътъ, „гдето го срещнахъ преди три дни на водопоя, при кжпнитѣ. Кой го знае отгде се довлѣче. Той обича да се заяжда. Върви все подире ми и не ме оставя на мира.“ И отъ ядъ косътъ млъкна. Шмулна се въ дънера на глогината, изтича надолу и — иди го гони.